

og dette vilde være beklageligt ligeoverfor Folkekirken, ligeoverfor denne i Folkekirken blomstrende Menighed, ligeoverfor denne af Alle saa anerkjendte Præst; kort sagt, for hele Fremtiden og for alle de Paagjældendes Skyld vil det være saare beklageligt, om det ved Ministerens og hans Kirkestyrelses vrang Opfattelse af dette Forhold skulde komme til et Brud. — Jeg skal til Slutning drage en historisk Kjendsgjerning frem for den høitæredede Ministers Dine og for Kirkestyrelsens, hvis dette skulde komme for dets Dje. Biskop Mynster siger i sine Erindringer, at han, dengang der var Tale om at ansætte nuværende Biskop Grundtvig i Barton, sagde til Frederik den Sjette — i Statskirkens og Souverainitetens gylbne Dage —: Jeg anbefaler Deres Majestæt at fremme denne Ansøgning, thi ellers vil han finde paa Uroligheder. Det var ikke et smukt Træk af en Slægtning at kalde denne Mand et uroligt Hoved, det var imidlertid Mynsters personlige Overbeviisning, og det var ialtsald en meget klog Fremgangsmaade i dette Spørgsmaal, og Tiden har vist, at han havde Ret, thi der kom ingen Uro derefter. Nu vil jeg bede den høitæredede Minister og hans Kirkestyrelse at see paa dette Træk fra Souverainitetens og Statskirkens gylbne Dage og følge Exemplet; jeg troer, de ville staae sig overmaade vel derved.

H. Jensen: Da det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjerring) havde Ordet, bad jeg om Ordet for at gjøre en kort personlig Bemærkning. Han vilde nemlig forsvare den Paastand, som jeg i mine tidligere Bemærkninger har søgt at gjendrive, at den, der betaler personlige Afgifter til Folkekirken, hører til Folkekirken. Jeg kan aldeles ikke erkjende, at det ærede Medlem har Ret heri; jeg skal ikke indlade mig paa en Forhandling af et saadant specielt Spørgsmaal, som ikke hører til den foreliggende Sag, men jeg maa dog bemærke, at der efter min Opfattelse finder en Misforstaaelse af vedkommende Paragraph i Grundloven Sted fra det ærede Medlems Side, Enhver, som træder ud af Folkekirken, og ikke hører til noget anerkjendt Troessamfund, er pligtig til at betale en vis

Afgift, som i Kjøbenhavn affordres under Form af Præstpenge hos Mænd, der vitterligt ikke høre til Folkekirken, og disse Mænd maae betale denne Afgift som Præstpenge, hvis de ikke ville foretrække at betale den til Skolekassen; det er en Mulct, som hviler paa dem i Faveur af Folkekirken.

Solstein: Jeg frygter for, at det vilde blive for langvarigt for det høie Thing, hvis jeg vilde imøbegaae Alt, hvad der efter den stedfundne Forhandling kunde være Anledning til at imøbegaae. Der kunde ganske vist være en særlig Anledning for mig til at svare paa, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod) udtalte, men da jeg igaar hørte, at han sætter saa megen Pris paa, at Vedkommende, hvem han vil svare, er tilstede, og han nu er fraværende, skal jeg gjemme mit Svar til ham til en anden Gang. Jeg skal fatte mig meget kort og navnlig indskrænke mig til at svare paa den Henstilling, der blev gjort til mig af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (B. Olsen) i Anledning af mine Udtalelser om, hvilke Conseqventer der efter min Mening ville fremkomme, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget. Der ligger for mig i dette Lovforslag et meget bestemt Fingerpeg om, hvorhen det vil føre os, hvis det vedtages, som det her foreligger. Hvad gjøre vi nemlig gennem dette Forslag? Vi give derved Anviisning til Etableringen af visse frivillige, men privilegerede Menigheder, der betale deres Privilegier derved, at de indrette en Vedesal eller en Kirkebygning, og det Privilegium, de ville faae, er Ret til selv at kalde deres Præst, der ikke behøver Stadfastelse fra Regeringens Side; derved give vi et bestemt Stød til, at vor kirkelige Udvikling vil komme til at gaae i en saadan Retning. Det staaer klart for mig, at den Frihed, som saaledes bliver skabt for hvert Hold af 20 Menighedsmedlemmer, ikke vil være saa lidet fristende, som man her har antaget, thi det at tilveiebringe et Sted, hvor man kan holde Gudstjeneste, er ikke saa vanskeligt. Det er derfor min fuldeste Overbeviisning, at vi herved give et Fingerpeg, der vil foregribe den Udvikling, som man maaffee siden vilde kunne opnaae. — Jeg skal forøvrigt,